

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DELEGATURA w ŁODZI

Aleja Piłsudskiego 8
90-051 Łódź, P - 73
Tel. (0-42) 636-36-89, Fax (0-42) 636-07-12
E-mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO/61-20/06-AB

Łódź, dnia 2 marca 2007 r.

DECYZJA Nr RŁO 10/2007

Na podstawie art. 23e ust. 1 i 2 w związku z art. 23a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity Dz. U. 2005 r., Nr 244, poz. 2080, zm. Dz. U. z 2006 r. Nr157, poz.1119, Dz. U. z 2006 r. Nr 170, poz. 1217, Dz. U. z 2006 r. Nr 249, poz. 1834) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2002 r. Nr 18 poz. 172 ze zm. Dz. U. z 2003 r. Nr 6, poz. 68) po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczętego z urzędu przeciwko Społecznej Wyższej Szkole Przedsiębiorczości i Zarządzania, ul. Sienkiewicza 9, 90-113 Łódź,

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów stosowanie we wzorcach umowy pn. „Umowa” postanowienia o treści:

„Zmiana wysokości opłat, o których mowa w § 2 ust. 2 zobowiązująca studenta do ich poniesienia, w następnym roku akademickim nie wymaga zmiany umowy”,

które jest zbieżne z postanowieniem umownym wpisanym do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U z 1964 r. Nr 43, poz. 296 ze zm.)

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 1 października 2006 r.

Uzasadnienie

W dniach od 28 sierpnia 2006 r. do 18 października 2006 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: „Prezes Urzędu”) – Delegatura w Łodzi przeprowadził postępowanie wyjaśniające w celu wstępnego ustalenia, czy nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przez Społeczną Wyższą Szkołę Przedsiębiorczości i Zarządzania, ul. Sienkiewicza 9, 90-113 Łódź (dalej: „SWSPiZ”).

W ramach postępowania dokonano oceny wzorca umowy pn. „Umowa” zawieranego z konsumentami na świadczenie usług kształcenia na studiach wyższych.

Przedmiotowa kontrola wykazała, iż SWSPiZ we wzorcu pn. „Umowa” stosuje postanowienie umowne o treści : „Zmiana wysokości opłat, o których mowa w § 2 ust. 2 zobowiązująca studenta do ich poniesienia, w następnym roku akademickim nie wymaga zmiany umowy”. Postanowienie to ma zbliżoną treść i wywołuje takie same skutki prawne jak klauzula wpisana do rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone pod pozycją 400.

W dniu 30 października 2006 r. Prezes Urzędu wszczął Postanowieniem Nr 1/61-20/06 (*dowód: karta nr 1*) postępowanie w sprawie stosowania przez SWSPiZ praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na godzącym w nie bezprawnym stosowaniu w § 4 wzorca umowy pn. „Umowa” postanowienia o treści: „Zmiana wysokości opłat, o których mowa w § 2 ust. 2 zobowiązująca studenta do ich poniesienia, w następnym roku akademickim nie wymaga zmiany umowy”, które zostało wpisane w dniu 5 maja 2005 r. do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego (dalej: „Rejestr”)(na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 19 stycznia 2005 r., sygn. akt XVII Amc 2/04), o treści: „*Zmiana opłaty nie powoduje konieczności zmiany umowy*”, co stanowi naruszenie art. 23a ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej : „ustawa o okik”).

Prezes Urzędu zawiadomił SWSPiZ o wszczęciu postępowania w dniu 30 października 2006 r., stosownie do przepisu art. 84 ust. 3, w związku z art. 100a ust. 3 ustawy o okik (*dowód: karta nr 2*).

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania SWSPiZ wyjaśniła, że:

- ww. zapis w umowie ze studentami nie naruszał zbiorowych interesów konsumentów w rozumieniu art. 23a i następnych ustawy o okik, ponieważ miał ściśle określonych adresatów i nie był skierowany do nieoznaczonego z góry kręgu osób (*dowód: karta nr 15*),
- ponadto, biorąc pod uwagę zróżnicowanie zapisów w umowach ze studentami, stosowana umowa nie ma charakteru wzorca, a tym samym działanie Społecznej Wyższej Szkoły Przedsiębiorczości i Zarządzania w Łodzi nie jest bezprawne w rozumieniu art. 23a ust. 2 ustawy o okik (*dowód: karta nr 16*).

Ponadto SWSPiZ podniosła, iż Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 25 marca 2004 r. XVII Ama 51/03 Wokanda 2005/4/58 stwierdził, że „wpisana do rejestru klauzula umowna uznana za niedozwoloną na kanwie określonego stanu faktycznego i prawnego, jako naruszająca zbiorowe interesy konsumentów nie stanowi prejudykatu dla innych umów. Nie można bowiem wykluczyć, że analogiczne lub nawet identyczne postanowienia wzorca umowy uznane za niedozwolone nie będą za takie uznawane w kontekście oceny całej umowy w innej sprawie” (*dowód: karta nr 16*).

Jednocześnie SWSPiZ poinformowała, że obecnie w umowie ze studentami stosowana jest klauzula „Zmiana wysokości opłat, o których mowa w § 2 ust. 2 zobowiązująca studenta do ich poniesienia, w następnym roku akademickim wymaga zmiany umowy”, która została wprowadzona w formie aneksu do umowy (*dowód: karta nr 15*).

SWSPiZ w piśmie z dnia 22 grudnia złożyła oświadczenie, iż aneks o którym mowa wyżej wszedł w życie z dniem 1 października 2006 r. (*dowód: karta nr 19*). W załączeniu SWSPiZ przekazała wzór aneksu do umowy (*dowód: karta nr 20*), nowy wzorzec umowy pn. „Umowa”, który nie zawiera zapisu kwestionowanego w niniejszym postępowaniu (*dowód: karta nr 21*) oraz listę studentów, którzy podpisali aneks do umowy (*dowód: karty nr 22 - 29*).

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

Spółeczna Wyższa Szkoła Przedsiębiorczości i Zarządzania w Łodzi działa w oparciu o wpis do Rejestru Uczelni Niepublicznych i Związków Uczelni Niepublicznych, prowadzonego przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, pod numerem 52 (*dowód: karta nr 5*). Przedmiotem działalności SWSPiZ jest prowadzenie kształcenia na poziomie wyższych studiów zawodowych i magisterskich na kierunkach wymienionych w rubryce 4 tego rejestru.

SWSPiZ świadczy usługi edukacyjne na warunkach określonych we wzorcu umowy pn. „Umowa”. Jest to wzór umowy zawierany ze studentami – konsumentami. Treść jego została opracowana i przygotowana do podpisu jednostronnie przez SWSPiZ (*dowód: karta nr 6*). Student nie ma żadnego wpływu na treść ww. wzorca umowy.

We wskazanym powyżej wzorcu umowy SWSPiZ ustaliła następujące postanowienie zawarte w § 4 :

„Zmiana wysokości opłat, o których mowa w § 2 ust. 2 zobowiązująca studenta do ich poniesienia, w następnym roku akademickim nie wymaga zmiany umowy”.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów”) w wyroku z dnia 19 stycznia 2005 r. (sygn. akt XVII Amc 2/04) uznał za niedozwolone następujące postanowienie:

„Zmiana opłaty nie powoduje konieczności zmiany umowy” .

Postanowienie to zostało wpisane w dniu 5 maja 2005 r., pod numerem 400, do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U, z 1964 r. Nr 43, poz. 296 ze zm.) (zwana dalej: „k.p.c.” lub „kodeks postępowania cywilnego”).

SWSPiZ obecnie stosuje wzorzec pn. „Umowa” w którym kwestionowana w niniejszym postępowaniu klauzula została zastąpiona zapisem o treści: „Zmiana wysokości opłat, o których mowa w § 2 ust. 2 zobowiązująca studenta do ich poniesienia, w następnym roku akademickim wymaga zmiany umowy” (*dowód: karta nr 21*). W umowach podpisanych ze studentami kwestionowany zapis również został zastąpiony postanowieniem o ww. treści. Zmiana ta została wprowadzona w drodze aneksu do umowy, który wszedł w życie z dniem 1 października 2006 r. (*dowód: karty nr 15, 19 i 21*).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 23a ust. 1 ustawy o okik przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Nie jest

zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Przepis art. 23a ust. 2 ww. ustawy zawiera otwarty katalog działań stanowiących praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów. Ustawodawca wskazuje w tym przepisie, iż praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c.

Stwierdzenie praktyki określonej w art. 23a ust. 1 i ust. 2 ustawy o okik wymaga wykazania, że spełnione zostały łącznie trzy przesłanki:

- 1/ działanie przedsiębiorcy,
- 2/ noszące znamiona bezprawności,
- 3/ godzące w zbiorowy interes konsumentów.

Ad. 1

Art. 4 pkt 1 lit. a ustawy o okik określa przedsiębiorcę jako osobą fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o działalności gospodarczej.

SWSPiZ działa w oparciu o ustawę z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. 2005 nr 164 poz. 1365 z późn. zm.) i jest wpisana do Rejestru Uczelni Niepublicznych i Związków Uczelni Niepublicznych prowadzonego przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego pod numerem 52. Zgodnie z przepisem art. 29 ust. 1 powyższej ustawy uczelnia niepubliczna uzyskuje osobowość prawną z chwilą wpisania do rejestru uczelni niepublicznych i związków uczelni niepublicznych prowadzonego przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego. Tym samym SWSPiZ jest osobą prawną. Jej przedmiotem działalności jest edukacja, której świadczenie, w opinii Prezesa Urzędu, należy uznać za usługę o charakterze użyteczności publicznej.

Uzasadniając to stwierdzenie należy przywołać wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 5 lutego 2003 r., sygn. akt XVII Ama 36/02, w uzasadnieniu którego Sąd stwierdza m.in., że przedmiotem działania szkoły niepublicznej są usługi o charakterze użyteczności publicznej, tj. edukacja. Ta wykładnia odpowiada z kolei przepisowi art. 4 ust. 1 lit. a definiującego na użytek ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów pojęcie przedsiębiorcy. Warto również zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie kwalifikowano uczelnię niepaństwową jako przedsiębiorcę lub podmiot prowadzący działalność gospodarczą (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 1999 r., II CKN 451/98, OSNC 2000, nr 2, poz. 36; z dnia 29 maja 2001 r., I CKN 1217/98, OSNC 2002, nr 1, poz. 13; postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2002 r., IV CKN 1667/00, OSNC 2003, nr 5, poz. 65; uchwała SN z dnia 6 listopada 2002 r., III CZP67/02, OSNC2003 Nr 7-8, poz. 102).

Prezes Urzędu stwierdza, że SWSPiZ jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 lit. a ustawy o okik.

W związku z tym pierwsza przesłanka art. 23a ust. 1 i 2 ustawy o okik została spełniona.

Ad. 2

Bezprawność to sprzeczność zachowania z przepisami prawa oraz z zasadami współżycia społecznego. Chodzi więc o sprzeczność z szeroko rozumianym porządkiem

prawnym jako całością. Pojęcie porządek prawny obejmuje nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej, a także nakazy i zakazy wynikające z norm moralnych i obyczajowych określanych, jako zasady współżycia społecznego. Bezprawność jest czynnikiem o charakterze obiektywnym, niezależnym od wystąpienia szkody, czy od zamiaru podmiotu dopuszczającego się działań bezprawnych. Przy ocenie bezprawności rozważenia wymaga kwestia, czy czyn był zgodny, czy też niezgodny z obowiązującymi zasadami porządku prawnego tj. normami prawa powszechnie obowiązującego a także z nakazami i zakazami wynikającymi z zasad współżycia społecznego.

Jak zostało wskazane powyżej, przepis art. 23a ust. 2 ustawy o okik zawiera przykładowy katalog praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Stosownie do ww. przepisu, za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ kodeksu postępowania cywilnego.

Na mocy art. 479⁴⁵ k.p.c., Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest obowiązany przysyłać Prezesowi Urzędu odpis każdego prawomocnego wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone. Na podstawie takich wyroków, Prezes Urzędu jest zobowiązany do prowadzenia rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone, stosownie do art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Przepis art. 479⁴⁵ § 3 k.p.c. ustanawia zasadę jawności rejestru. Jawność rejestru oznacza, że jest on dostępny dla każdego zainteresowanego, czyli każdy ma do niego prawo wglądu. Skutkiem formalnej jawności rejestru jest niemożność zasłaniania się nieznajomością dokonanych w nim wpisów. W rejestrze tym przytacza się treść postanowień wzorców umowy uznanych przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone.

Przedmiotem zarzutu w niniejszym postępowaniu jest stosowanie przez SWSPiZ we wzorcu pn. „Umowa” postanowienia o treści: *„Zmiana wysokości opłat, o których mowa w § 2 ust. 2 zobowiązująca studenta do ich poniesienia, w następnym roku akademickim nie wymaga zmiany umowy”*.

W ocenie Prezesa Urzędu postanowienie to jest tożsame z klauzulą uznaną za niedozwolone postanowienie umowne na mocy wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 19 stycznia 2005 r. (sygn. akt XVII Amc 2/04) i dnia 5 maja 2005 r. wpisaną do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone pod numerem 400, o treści: *„Zmiana opłaty nie powoduje konieczności zmiany umowy”*.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. (sygn. III SZP 03/06) za podstawę uznania tożsamości klauzul przyjął „wywieranie takiego samego skutku”. Natomiast Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 25 maja 2005 r. (sygn. akt XVII Ama 46/04) wskazał, że dla uznania, iż określona klauzula jest niedozwolonym postanowieniem umownym wpisanym do rejestru klauzul niedozwolonych wystarczy stwierdzenie, że mieści się ona w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru i nie jest konieczna literalna zgodność porównywanych klauzul. Czynnikiem przesądzającym o podobieństwie dwóch klauzul powinien być zamiar, cel, jakiemu ma służyć kwestionowane postanowienie. Jeśli cel utworzenia spornej klauzuli odpowiada celowi sformułowania klauzuli uznanej za niedozwoloną, oba zapisy można uznać za tożsame.

Postanowienie wskazane w sentencji decyzji oraz postanowienie wpisane do rejestru, o którym mowa wyżej, pod numerem 400 są tożsame, zarówno co do skutków jak i celu.

W każdym z ww. zapisów zmiana opłaty nie skutkuje koniecznością zmiany umowy. Skutkiem prawnym obu ww. postanowień jest pozbawienie konsumenta możliwości skutecznego odstąpienia od umowy, gdy wprowadzone jednostronnie zmiany wysokości opłat nie będą konsumentowi odpowiadały.

Tożsamym celom tj. możliwości jednostronnego dokonywania zmian zawartej umowy niezależnie od woli konsumenta oraz zwolnieniu się przedsiębiorcy z obowiązku polegającego na doręczeniu zmienionego wzorca umowy mają służyć wskazane postanowienia. Zarówno postanowienie wpisane do Rejestru, jak i postanowienie stosowane przez SWSPiZ zastrzegają dla przedsiębiorcy możliwość zmiany wysokości opłat. Umowa o studiowanie nie jest umową bagatelną, zawieraną codziennie w celu zaspokojenia bieżących potrzeb, a wysokość czesnego nie jest kwotą drobną. W związku z tym jednostronna zmiana wysokości opłat przez przedsiębiorcę oraz niedoręczenie wzorca umowy nie może mieć zastosowania w umowach tego typu.

Porównanie kwestionowanego zapisu wzorca pn. „Umowa” i postanowienia umieszczonego w Rejestrze dowodzi, że ich treść w sposób na tyle tożsamy kształtuje prawa i obowiązki konsumenta, iż można przyjąć, iż oceniana klauzula mieści się w hipotezie zakazanej klauzuli.

W ocenie Prezesa Urzędu, biorąc pod uwagę zarówno kryteria oceny tożsamości klauzul wskazane przez Sąd Najwyższy tj. „wywieranie takiego samego skutku”, jak i kryteria wskazane przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów tj. „identyczny zamiar, cel, jakiemu ma służyć kwestionowane postanowienie” nie ma wątpliwości, iż postanowienie kwestionowane w niniejszym postępowaniu jest tożsame z klauzulą uznaną za niedozwolone postanowienie umowne i wpisaną do Rejestru pod numerem 400.

Art. 479⁴² k.p.c. wskazuje, iż w razie uwzględnienia powództwa o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w sentencji wyroku przytacza ich treść i zakazuje ich wykorzystywania. Natomiast z treści art. 479⁴³ k.p.c. wynika, że wyrok prawomocny ma skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyrokach z dnia 29.09.2005 r., sygn. akt VI Aca 381/05 i z dnia 16.11.2005 r., sygn. akt VI Aca 473/05 stwierdził, że : „*Celem postępowania w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone jest tzw. abstrakcyjna kontrola wzorców, dokonana w oderwaniu od konkretnej umowy, zaś wyrok uwzględniający powództwo przez uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich stosowania ma, zgodnie z art. 479⁴³ k.p.c. od chwili wpisania do odpowiedniego rejestru, skutek także wobec osób trzecich. Rozszerzona prawomocność materialna takich wyroków stanowi przeszkodę procesową dla ponownego rozpoznania sprawy dotyczącej uznania za niedozwolone postanowień wzorców umowy, które zostały uznane za niedozwolone prawomocnymi wyrokami wpisanymi do rejestru prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zgodnie z art. 479⁴⁵ k.p.c. Wpisanie do rejestru wzorca umowy uznanego za niedozwolony wyłącza ponowne wytoczenie powództwa w tym przedmiocie, także przez osobę nie biorącą udziału w sprawie, w której wyrok wydano, zaś pozew obejmujący takie powództwo podlega odrzuceniu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. – uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2003 r. III CZP 95/03(OSNC 2005/2/25)”.*

W ślad za tym należy przyjąć, że jeżeli w obrocie z udziałem konsumentów funkcjonuje zapis o treści analogicznej, jak ten w klauzuli zakazanej, celowe jest uznanie, że treść zapisu stosowana wobec konsumentów innych aniżeli ci dotknięci zapisem jest zakazana i stanowi o

bezprawności takiego działania. Tym samym, w ocenie Prezesa Urzędu, stosowanie przez SWSPiZ we wzorcach postanowienia wskazanego w sentencji decyzji jest bezprawne.

Tym samym druga przesłanka została spełniona.

Ad. 3

Przesłanka naruszenia zbiorowych interesów konsumentów jest spełniona, gdy działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy godzi w interesy konsumentów jako zbiorowości. Przepisy ustawy o okik nie definiują pojęcia zbiorowego interesu konsumentów. Przepis art. 23a ust. 1 ustawy o okik stanowi jedynie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Ze zbiorowym interesem konsumentów mamy do czynienia wówczas, gdy działanie przedsiębiorcy dotyczy, bądź może dotyczyć nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zindywidualizować, interesy konsumentów, jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym.

Oferta SWSPiZ świadczenia usług kształcenia na podstawie wzorca pn. „Umowa” jest adresowana do z góry nie określonej liczby konsumentów. Z oferty tej skorzystali już konsumenci decydując się na naukę w tej uczelni niepublicznej, ale z usług tych mogą skorzystać także inni konsumenci - potencjalni studenci. Krąg osób, który został już dotknięty stosowaną praktyką i który taką praktyką może zostać dotknięty jest nieograniczony i niemożliwy z góry do określenia ani zidentyfikowania. Stosowanie przez SWSPiZ zarzucanej praktyki wobec nieograniczonej liczby konsumentów wypełnia przesłankę naruszenia zbiorowego interesu konsumentów.

Nie ma tutaj żadnych wątpliwości, że bezprawne działanie SWSPiZ nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny, lecz mogą naruszać uprawnienia nieograniczonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej grupy faktycznych lub potencjalnych kontrahentów (studentów).

W związku z tym trzecia przesłanka art. 23a ust. 1 i 2 ustawy o okik została spełniona.

Biorąc powyższe pod uwagę stwierdza się, że w przedmiotowej sprawie zostały spełnione wszystkie przesłanki praktyki określonej w art. 23a ust. 1 i 2 ustawy o okik

Zgodnie z oświadczeniem i zebrany w sprawie materiałem, SWSPiZ obecnie stosuje wzorzec pn. „Umowa” w którym kwestionowana w niniejszym postępowaniu klauzula została zastąpiona zapisem o treści: „Zmiana wysokości opłat, o których mowa w § 2 ust. 2 zobowiązująca studenta do ich poniesienia, w następnym roku akademickim wymaga zmiany umowy”. W umowach podpisanych ze studentami kwestionowany zapis również został zastąpiony postanowieniem o ww. treści. Zmiana ta została wprowadzona w drodze aneksu, który wszedł w życie z dniem 1 października 2006 r.

W związku z powyższym Prezes Urzędu stwierdza, iż stosowanie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów zostało zaniechane z dniem 1 października 2006 r.

Zgodnie z art. 23e ustawy o okik nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 23a, w takim przypadku, Prezes Urzędu wydaje decyzje o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania, natomiast ciężar udowodnienia okoliczności, o których mowa w ust. 1, spoczywa na przedsiębiorcy.

Biorąc pod uwagę powyższe, Prezes Urzędu stwierdził, iż istnieją przesłanki wystarczające do stwierdzenia, iż SWSPiZ, zaprzestała stosowania praktyki, o której mowa w art. 23a ust. 1 i 2 ustawy o okik, poprzez zawieranie umów w oparciu o nową treść wzorca pn. „Umowa” oraz zmianę w drodze aneksu umów podpisanych.

Stąd należało orzec jak w sentencji decyzji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o okik w związku z art. 479²⁸ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

Z upoważnienia
Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury w Łodzi

Iwona Bielska

Otrzymuje:

Spółeczna Wyższa Szkoła Przedsiębiorczości i Zarządzania
ul. Sienkiewicza 9
90-113 Łódź